

A Pécsi Ítéltábla Pécsen, a 2013. évi május hó 15. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta az alábbi

Ítéletet:

A másodfokú bíróság az emberölés büntettének kísérlete miatt a **vádlott** ellen indult büntetőügyben a Kaposvári Törvényszék B.194/2012/25. számú ítéletét megváltoztatja, és a vádlott büntetését 4 (négy) év börtönre és 4 (négy) év közügyektől eltiltásra súlyosítja.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a vádlottat, hogy fizesse meg az államnak a másodfokú eljárásban felmerült 3.000 (háromezer) forint büntügyi költséget.

I nd o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész a vádlott terhére a büntetés súlyosítása, a vádlott és védője annak enyhítése érdekében jelentett be fellebbezést.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség átiratában és a nyilvános ülésen jelen lévő képviselője útján is az ügyészi fellebbezést fenntartotta. Hasonlóképpen a vádlott védője is jogorvoslati kérelmével azonos tartalommal szólalt fel a nyilvános ülésen.

A másodfokú bíróság a jogorvoslattal megtámadott határozatot a Be.348.§ (1) bekezdése értelmében a megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül.

Ennek során a megállapított tényállást mentesnek találta a Be.351.§ (2) bekezdésében felsorolt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól, az hiánytalan, kellően felderített, iratellenes megállapítást vagy téves ténybeli következtetést nem tartalmaz.

Az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartása mellett folytatta le a bizonyítási eljárást. Ennek során beszerezte azokat a bizonyítékokat, amelyek alapján a múltbeli események, illetve azok jogilag releváns körülményei megnyugtatóan tisztázhatók váltak. Álláspontjának részletes kifejtésével tett eleget indokolási kötelezettségének. Számot adott arról is, hogy a vádlottnak a

megállapított tényekkel több részletében ellentmondó védekezését milyen okokból vetette el. A tényállás a vádlott tagadásával szemben **a sértett**, illetve a helyszínen jelen lévő **tanú1** és **tanú2** érdektelen tanúk egybehangzó vallomása, továbbá az ezekkel összhangban álló orvosszakértői vélemény alapján megnyugtató módon megállapítható volt.

A helyes, hiánytalan tényállás a Be.351.§ (1) bekezdése alapján irányadó volt a fellebbezési eljárásban is.

E tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen következtetett a vádlott büntetőjogi felelősségére és cselekményének minősítése is megfelel az anyagi büntető jogszabályoknak.

Ítéletének ezzel kapcsolatos része mindössze annyiban szorult helyesbítésre, hogy a vádlott szándéka a halálos eredményre nem eshetőleges, hanem egyenes formában terjedt ki.

Azt helyesen rögzítette az elsőfokú bíróság, hogy miután a vádlott az elkövetéskor önhibából eredő ittas állapotban volt, szándéka megítélésének kérdésében a cselekmény tárgyi oldala, tárgyi ismérvei alapján lehetett elsősorban állást foglalni.

A bűncselekmény elkövetéséhez használt eszköz, amint arra az elsőfokú bíróság is helyesen utalt, az emberölés tipikus eszközének tekinthető. A vádlott támadását több alkalommal megismételve hajtotta végre; a sérülést okozó szúrást megelőzően a lakás egy másik helyiségében is több esetben megkísérelte a sértett megsértését, és az életveszélyt előidéző támadást követően újra kaszaboló jellegű mozdulatokat tett. A szúrások eredményességét - egy kivétellel - a sértett védekező magatartása hátrította el. A sértettet végül megsebesítő támadás irányultsága, ereje is a szándék súlyosabb formájának meglétére utalt, hiszen az kifejezetten a mellkasát célozta. Olyan erősséggel, hogy a sértett részbeni elhárító magatartása ellenére is a mellkason közepes erővel ért célba.

A fenti körülményeket, illetve a vádlottnak a cselekménykor a sértett életének kioltására utaló kijelentéseit is szem előtt tartva a másodfokú bíróság álláspontja szerint csak az a következtetés volt levonható, hogy a halálos eredmény vonatkozásában a vádlottat egyenes szándék terhelte.

A büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket az elsőfokú bíróság jelentős mértékben tévesen tárta fel és nem is a valós súlyuknak megfelelően értékelte.

A súlyosító körülmények köréből mellőzni kellett a kitartó szándéokra történő utalást, hiszen az ezzel kapcsolatos tények értékelést nyertek az egyenes szándék

megállapításakor. A védő kérelmével egyezően mellőzni kellett az indok nélküli, garázda elkövetésre való hivatkozást, mivel ilyen indító ok nem volt feltárható. A hozzátartozó sérelmére való elkövetés, illetve a családon belüli erőszakos cselekmények együttes értékelése ugyanannak a tényezőnek a kétféle módon történő megfogalmazását jelenti, amelyre a kétszeres értékelés tilalma miatt nincs lehetőség. Emiatt a másodfokú bíróság a súlyosító körülmények köréből mellőzte a családon belüli erőszakos cselekmények gyakoriságára hivatkozást. Helyesen azt tekintette tehát súlyosító körülménynek, hogy közeli hozzátartozó sérelmére, önhibából eredő ittas állapotban került sor az elkövetésre.

A fellebbviteli főügyészség indítványának megfelelően az enyhítő körülmények köréből mellőzni kellett a vádlott elmeállapotára való utalást, mivel a Legfelsőbb Bíróság 15. számú irányelvének iránymutatása szerint a beszámítási képességet nem érintő személyiségzavar a büntetés kiszabása körében enyhítő körülményként nem fogalmazható meg. Ennek az indoka abban foglalható össze, hogy az ilyen személyiségzavar enyhítő körülményként való értékelése a bűnelkövetőknek a társadalomra fokozottabb veszélyt jelentő kategóriájával szemben vezetne - indokolatlanul - az átlagosnál enyhébb büntetés kiszabására. Mellőzte ezen túlmenően a másodfokú bíróság az enyhítő körülmények köréből a sérülés műtéti beavatkozást nem igénylő rövid gyógytartamát.

A fennmaradó enyhítő körülmények vonatkozásában - egyezően a fellebbviteli főügyészség indítványában írtakkal - az volt megállapítható, hogy azok nyomatéka korlátozott volt. A cselekmény tárgyi súlya miatt a vádlott büntetlen előéletét csak csekély fokban lehetett figyelembe venni. A ténybeli beismerő vallomás nyomatékát csökkentette, hogy az a bűnösség elismerésére nem terjedt ki, továbbá két másik személy jelenlétében került sor az elkövetésre, ennek folytán a vádlott vallomásának a bűnösség megállapítása szempontjából nem volt kiemelt jelentősége. A kísérleti szakban maradás azért volt kisebb súlyú körülmény, mert a kísérlet befejezett magatartással valósult meg, tehát nem a vádlott cselekvésének volt köszönhető a bűncselekmény befejezésének elmaradása.

A helyesbített bűnösségi körülményekre figyelemmel a másodfokú bíróság úgy látta, hogy alapvetően a bűncselekmény kísérleti stádiumára figyelemmel az enyhítő szakasz alkalmazása nem kifogásolható, azonban a kiszabott szabadságvesztés és mellékbüntetés tartama némileg enyhének tekinthető. Ezért a másodfokú bíróság azok mértékét egyaránt 4 évre súlyosbította. Ezek a büntetések szükségesek mind speciál-, mind generálpreventív szempontból a Btk.37.§-ában megfogalmazott büntetési célok eléréséhez.

Az ügyész súlyosbítást célzó fellebbezése a kifejtettek miatt alapos volt.

Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a büntetés kiszabását érintő részében a Be.372.§ (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg egyéb törvényes rendelkezéseit a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A Be.381.§ (1) bekezdése alapján rendelkezett a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viseléséről.

P é c s, 2013. május 15.

Dr.Krémer László s.k. a tanács elnöke, Dr.Halász Etelka s.k. előadó bíró, Dr.Túri Tamás s.k. bíró

A Kaposvári Törvényszék B.194/2012/25. számú ítélete a Pécsi Ítéltábla Bf.II.9/2013/5. számú ítélete folytán - az abban írt változtatásokkal - a 2013. évi május hó 15. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

.Krémer László s.k.
a tanács elnöke